

Den volgenden dag motregende het. De wereld was nog grijs, in mij, en buiten mij. Onwillekeurig richtte ik mijn schreden toen ik een straatje om-
liep, weer naar Laurette. Het dienstmeisje van beneden stond toevallig voor
de huisdeur en deed mij open. Ik kon dadelijk naar boven gaan, tikte op
Laurette's deur, en ging binnen.

De ezel was leeg!

„Laurette?” vroeg ik.

Laurette had haar hoed en mantel aan, stond klaar om uit te gaan. Ze
had een bos op haar gezicht. Haar oogen tintelden.

Ik slikte even: „Monsieur van der Leye?”

Laurette schudde haar hoofd. „Verkócht! Met nog een van mijn mooiste
bloemstukken! Mijn gele rozen....”

„Ik moet je feliciteeren!”

„Nog geen kwartier geleden zijn ze gehaald. Je raadt nooit door wie.”

„Hoe kan ik dat raden?”

„Mary!” zei Laurette.

Zoo'n... blaàg! Die deed, alsof ze niet luisterde, en poederde haar neus.
Zoò iets! Die kale ezel! En nu moest ik nog feliciteeren!

Ik bracht Laurette, waar ze wezen moest, en ging maar weer naar mijn
eigen vertrek terug. Mary had bridge-middag, later wilde ik de gele rozen
bij haar gaan zien. En.... en de vaas met begonia's!

Dat danst en springt, praat over geraffineerde jonge vrouwtjes, poedert
haar kleinen neus en heeft alles op de wereld. Nu heeft ze ook nog de blauwe
vaas!

Ik dwaalde nog wat door de natte, glimmende straten, en voelde mij ineens
eenzaam, afschuwelijk eenzaam!

Was het de doordringende vochtigheid van dien killen, huiverigen, onher-
roepelijk laten najaarsdag? De regen drupte.... drüpte maar, bijna alsof die
druppel steeds op het zelfde plekje van mijn hart viel. Het leek mij, alsof
overall warmte en stråling was binnen in de huizen, en ikzelf voor goed buiten
stond. Eindelijk ging ik mijn eigen smalle trap weer op naar de allerhoogste
étage. Overall was het nog donker. Ik deed mijn deur open, en knipte mijn
schemerlamp op:

Boven op mijn kleine, antique rozenhouten kastje stond de blauwe vaas
met witte begonia's en spreidde zijn licht....
